

ผู้คิดทางเลื้อ

วันจันทร์ที่ ๒๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๓

คินนี้เป็นคินที่ ๗๒ ของการบำเพ็ญกุศลสวด
พระอภิธรรมถวายแด่คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์
ชนนิกยงของเรา ซึ่งเป็นผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย
อาตมาก็ขอบรรยายธรรมถึงประวัติคุณธรรม และสิ่งที่
คุณยายได้บอกได้สอนแก่ตัวอาตมา ตามที่เคยได้ยินได้ฟัง
มาด้วยตัวเอง เพื่อจะได้เป็นกุศโลบายสำหรับท่านผู้ฟัง
ทุก ๆ ท่าน เอาไปใช้ในการสร้างบุญสร้างบารมี

ในช่วงแรก ๆ ที่คุณยายได้รับที่ดินมาผืนแรก ๑๙๖ ไร่ ท่านเล่าให้ฟังว่า ในยุคแรกของการสร้างวัด ท่านต้องเหนื่อยมาก เพราะหลวงพ่หรือพระของวัดเราก็กึ่งบวชใหม่ ๆ อายุพรรษายังไม่มาก ญาติโยมยังรู้จักไม่มากนัก ช่วงนี้คุณยายต้องรับภาระหนักทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการรับแขก เรื่องการหาทุน แล้วก็เรื่องสอนธรรมะ

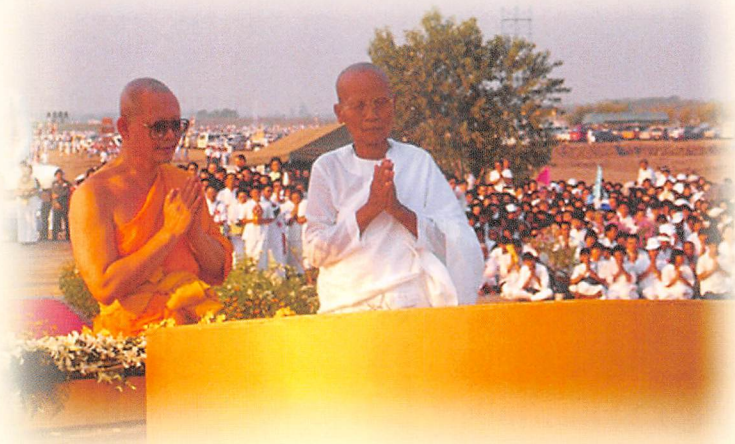

อาตมาเคยถามท่านว่า คุณยายรับแขกยังไง
เวลาแขกถามอะไรแต่ละเรื่อง คุณยายไม่ได้เรียนหนังสือ
หนึ่งหามา คุณยายตอบเขาได้ทุกอย่าง ตอบได้อย่าง
ไม่ติดขัด เป็นคำตอบที่ถูกต้องถูกใจ และถูกต้องกับเจตนา
ของผู้ฟัง ท่านผู้ถามทุก ๆ คน คุณยายก็บอกว่า ยายก็
ฝึกตัวเองมาตั้งแต่สมัยหลวงพ่อวัดปากน้ำ ยาย
เตรียมกาย วาจา ใจ ให้พร้อมสำหรับคำถามทุกคำถาม
ของหลวงพ่อ คือ ยายจะตั้งธรรมะเข้าไปลึกที่สุด

ซ้อนพระธรรมกายเข้าไปเต็มที่แล้ว เพราะว่าในสมัยนั้น
เมื่อหลวงพ่อดำปากน้ำถามคำถามอะไร ต้องได้คำตอบ
ต้องค้นคำตอบมาให้ท่านอย่างฉับพลันทันที แล้วก็ถูกต้อง
รวดเร็วที่สุด

เพราะฉะนั้น เวลาญาติโยมหรือแขกที่เขามาถาม
ปัญหาธรรมะหรือปัญหาอะไรก็ตาม คุณยายก็จะซ้อน
ธรรมะเข้าไป เหมือนประหนึ่งว่า เขาได้ถามกับ
พระธรรมกายโดยตรง แล้วท่านก็เพียงนำคำตอบนั้น
ผ่านปากคุณยายออกมา คุณยายบอกแบบนี้ เพราะฉะนั้น
คำตอบแต่ละเรื่องผู้ถามก็เลยได้คำตอบที่รัดกุมแล้วก็
ถูกต้องแบบแทงใจดำเลย แม้ไม่เคยเรียนหนังสือมาก่อน
ท่านใช้คำว่า ยายนะ * กอ ช้อ ไม่กระดิกหู แต่คำถามนั้น
ไม่ว่าจะเป็นคำถามธรรมะในพระไตรปิฎก หรือคำถาม
เกี่ยวกับเรื่องทางโลกหรืออะไรก็แล้วแต่ คุณยายตอบได้หมด
นี่เป็นสิ่งที่น่าทึ่งในปฏิปทาของคุณยาย

* กอ ช้อ เป็นคำของคุณยาย ท่านหมายถึง อักษร ก, ข

พอคุณยายย้ายมาอยู่วัดพระธรรมกาย ที่คลองหลวง ปทุมธานี ซึ่งสมัยนั้นเราใช้ชื่อว่า ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม ประมาณ ๔-๕ ปี ท่านเห็นว่า ช่วงนี้พระของท่านแต่ละรูปอายุพรรษาเพิ่มมากขึ้นแล้ว ท่านจึงได้เริ่มลดบทบาทของตัวเอง จากที่เคยเป็นประธานในทุกสิ่งทุกอย่าง ประธานก่อสร้าง ประธานหาทุน หรือว่าประธานในเรื่องจัดเตรียมอะไรต่ออะไร ท่านขอลดบทบาทตัวเอง ท่านบอกว่า ตอนนี้ท่านขอเป็นแค่เด็กวัด ท่านจะยกให้

หลวงพ่อรัญมชโยเป็นประธานแทนท่าน และเคยปรารภ
กับอาตมาว่า ต่อไปนี้คนจะมาเยอะ คนที่มาวัดพระธรรมกาย
จะมีแต่ผู้มีการศึกษามาก คนเหล่านั้นเมื่อได้มา ได้พบ
พระของยาย พบหลวงพ่อรัญมะ หรือหลวงพ่อทัตตะ
ซึ่งแต่ละรูปก็จบการศึกษาสูง ๆ เขาเองก็จะพูดคุยกันได้
อย่างสนิทใจ ยายไม่รู้หนังสือ เพราะฉะนั้นยาย
ก็ต้องการยกพระของยายให้สูงยิ่ง ๆ ขึ้นไป

ในช่วงต้น ๆ อุบาสกที่มาอยู่วัด ย้ายถึงย่านัก
ย้าหนาว่า อย่างน้อยต้องเรียนให้จบปริญญาตรีเสียก่อน
ถึงจะบวชให้ เพราะการเผยแผ่ธรรมะ จะทำได้อย่าง
กว้างขวาง ใคร ๆ ก็จะทำไม่ได้ว่า มาอาศัยศาสนา
เพียงฝ่ายเดียว แต่จะมาให้พระศาสนาได้อาศัยด้วย
ท่านวางแผนไว้ถึงขนาดนี้

คุณยายเหมือนนายท้ายคอยคัดทางเสือเรือ
ให้นาวาลำนี้คือวัดพระธรรมกายไปสู่เป้าหมายที่ถูกต้อง
ไม่ว่าจะเป็นอุบาสกเด็กวัด หรือพระก็ตาม ท่านคอย

* อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๗

ให้ข้อคิด ให้คำสอน ให้กำลังใจว่า อย่างนี้ดี ทำเถอะ
อย่างนี้ทำแล้วได้บุญมาก ได้บุญสะอาด อย่างนี้ไม่ดี
อย่าทำเลย ทำแล้วได้บุญปนกิเลส ได้ไม่คุ้มเสีย คนนี้
ควรคบ คนนี้ไม่ควรคบ แล้วท่านจะพยายามมองสอดส่อง
ให้อยู่ในสายตาดลอด ถึงแม้จะไม่ได้เป็นผู้บริหารโดยตรง
แต่ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในสายตาท่านตลอด เรียกว่า ท่าน
อยากจะให้พระที่เป็นลูกศิษย์หรืออุบาสกที่เป็นศิษย์ตาม ๆ
กันมานั้น ได้ไปสู่นหนทางที่ถูกต้อง

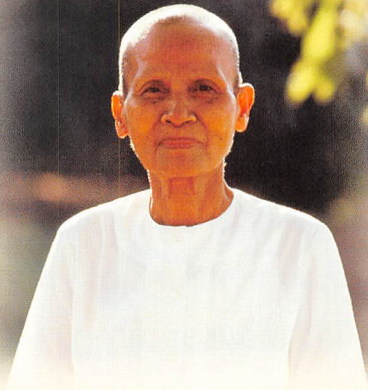

บางวันคุณยายได้ยินได้ฟังอะไรมา ก็มักจะเรียก
อาตมาเข้าไปคุย หรือมาคุยกับอาตมาที่โต๊ะทำงานบ้าง
ท่านมักจะใช้คำว่า พระหมูนานี้ ยายจะเล่าอะไรให้ฟัง
ถ้าเล่าเสียงท่านสดใสเราะเรง ก็เออ เราจะได้ฟังของดี ๆ
แต่ถ้าเสียงท่านฟังแข็ง ๆ แสดงว่า ท่านคงไปอบรมใครมา
แล้วก็จะถ่ายทอดให้อาตมาต่ออีก คือว่าได้ฟังเบิ้ลอีกทีหนึ่ง
ท่านบอกว่า ยายจะพูดให้ฟังบ่อย ๆ จะได้ไม่ลืม เอาไว้
สอนคนอื่นต่อไป

มีวันหนึ่งท่านนิมนต์อาตมาไปหา แล้วเอามือ
ป้องปากด้วย ท่านมานี้ ยายจะคุยอะไรให้ฟัง ท่านบอกว่า
ตอนเช้าหลวงพ่อัมมะฉันภัตตาหารเช้าเสร็จ หลวงพ่อ
ท่านก็บ่นรำพึงกับยายว่า คนของเราไม่พอ ท่านต้องใช้
คนข้างนอกเสริม หมายถึง อาจจะเป็นอุบาสก อุบาสิกา
ข้างนอกวัดแหละที่ไม่ใช่เด็กวัด ใช้ให้เขาช่วยทำงาน
ด้วยความปรารถนาดีหลวงพ่อยากให้เขาได้บุญ
ได้สมบัติไปในภพเบื้องหน้า แล้วงานของเราก็จะ
สำเร็จเร็วขึ้นด้วย แต่บางคนก็อแงบ้าง บางคนก็ทำ
ไม่จริงบ้าง ทำ ๆ เล่น ๆ ทำ ๆ หยุด ๆ ทำบ้างไม่ทำบ้าง
หงุดหงิดกันเองบ้าง ทะเลาะกันเองบ้าง อะไรทำนองนั้น

หลวงพ่от่านว่า เราเองก็มุงจะเอาแต่งานให้เสร็จไปเร็ว ๆ ก็เจอแต่คนไม่เอาจริงอย่างนี้ หลวงพ่อรำพึงให้ยายฟัง เพราะบางทีช่วงเช้า หลวงพ่อดันภัตตาหารที่กุฏิคุณยายหลังเก่า (อาคารปรณิมิตวสวัตติ) คุณยายนั่งรับประทานอาหารเข้าอยู่ที่อาสนะข้างล่าง ยายก็บอกหลวงพ่อไปว่า หลวงพ่อ คนเราแต่ละคนนะ เกิดมามันเอาบุญติดตัวมาไม่เท่ากันหรอก บางคนก็เอามาก บางคนก็เอาน้อย ไอ้คนที่เอาบุญมาก มันก็สอนตัวเองได้ อบรมตัวเองได้ เราก็เหนียน้อยหน่อย แต่คนไหนที่มีบุญมาน้อย เขาเอาบุญติดตัวมาน้อย เราก็ต้องสอนมากหน่อย เพราะคนพวกนี้มันลื้มเก่ง ได้หน้าลื้มหลัง เขาสอนตัวเองไม่ได้ เราก็ต้องเหนียน้อย

ถ้าเราจะใช้เขา เราก็ต้องทุ่มบุญให้เขา เขาถึง
จะทำได้ บางคนพอเก่งขึ้นมาหน่อยก็ใช้ความเก่งของตัวเอง
สร้างความคิดดี เป็นบุญเป็นกุศลติดตัวเขาไปแหละ แต่บางคน
พอเก่งขึ้นมาหน่อยก็ลืมหืมตา มีฤทธิ์มาก ก็มีของแถมให้
หลวงพ่อดังปดหัวเตือดร้อนอีกนั่นแหละ เพราะฉะนั้น
ก็ต้องเลือกคนใช้งานหน่อย คนที่มีพื้นฐานมีบุญมาน้อย
เราจะให้ของดีอะไรไป เขาก็รับไม่ค่อยได้ หรือรับได้ก็ได้อะ
อย่างฉาบฉวย เหมือนลิงได้แก้ว หรือไก่ได้พลอย
เขามองไม่เห็นคุณค่า

ยายก็บอกหลวงพ่อกับไปอย่างนี้ แล้วยายก็มาเล่าให้ท่านฟัง แล้วก็บอก ยายนึกฆ่า ๆ นะ นี่เราคุยกัน ๒ คน นะพระหมู ท่านคุยไป หัวเราะไป ท่านบอกว่า ยายนึกถึงตอนยายเด็ก ๆ ตอนนั้นบ้านอยู่นครชัยศรี บ้านยายอยู่ริมแม่น้ำ ยายเลี้ยงหมาเอาไว้ ๒ ตัว ชื่อ ไอ้เขียวกับไอ้แดง ตัวผู้ทั้งคู่ ยายไม่เลี้ยงหมาตัวเมีย ไอ้เขียวกับไอ้แดงมันก็เล่นของมันทั้งวัน ไปที่ไหน ๆ คลุกฝุ่นมามอมเขียว บางทีทั้งหมดทั้งเห็บเต็มตัวนั่งเกาทั้งวัน บางครั้งยายก็สงสารมัน ปรารถนาดี เออ อาบน้ำ ให้มันสักหน่อยเพื่อมันจะสะอาดขึ้นบ้าง แต่พออาบน้ำให้มัน เอน้ำราดเข้าไป ปรากฏว่า มันสะบัดเปียกเราหมด กว่าอาบน้ำให้มันเสร็จ ๒ ตัวนี้ ทั้งคนทั้งหมาเปียกหมด ท่านพูดแล้วท่านก็ฆ่า ๆ

แล้วยิ่งซ้ำร้ายกว่านั้น พ่อตัวมันสะอาด เผลอ
แพลบเดียว มันไปคลุกขี้ฝุ่นอีกแล้ว มันไม่ได้นึกถึง
ความปรารถนาดีของเราเลย นี่ยายคุยสนุก ๆ นะ
คุยกันสนุก ๆ ๒ คน ยายไม่ได้ว่าใครนะ อย่าให้ยายบาป
ไม่ได้กระทบใครนะ ยายนึกถึงตอนเด็ก ๆ เท่านั้นแหละ
ว่ามันเป็นอย่างนี้ ยายเจอมาอย่างนี้

คุณยายก็พูดต่อ เด็ก ๆ ที่หลงพ่อท่านส่งออกไป
บอกบุญนี่นะ คนที่เขาตั้งใจเอาบุญมันก็มีอยู่ พวกนี้ก็จะ
ได้บุญมาก มันก็จะแบกบุญของมันไปเยอะเยอะแหละ
แต่บางคนพอบอกบุญได้เยอะ ๆ ลักหน้อย ก็เที่ยวเอา
ความเก่งไปจัดข้อกับคนอื่น ไปข่มคนอื่นบ้าง มันก็เลย
เกิดเรื่องหงุดหงิดกันเองนะแหละ เขาคงไม่รู้หรอกว่า ที่เก่ง
มาได้เพราะอะไร พูดแล้วท่านก็เอามือชี้ไปที่พัดลม พระ
หมุดพัฒลมนั่นสิ พัดลมมันติด มันเป่าลมได้ หมุนได้
ลองเจ้าของไปดึงปลั๊กไฟออกสิ มันหมดฤทธิ์เลยนะ ท่านชี้
ให้ดูง่าย ๆ ดึงปลั๊กออก ก็เหมือนของที่ตายแล้วนะแหละ

คุณยายเล่าว่า ตอนเช้าทุกวันหลังฉันเช้า ยายนั่ง
เข้าที่ดั่งธรรมะไปกับหลวงพ่อ ไปแก้ไขปรับปรุงเหตุ
ละเอียดยต่าง ๆ ไว้หมดแล้ว ทำผังความสำเร็จล่วงหน้าไว้
หมดแล้ว เขาถึงไปบอกบุญกันได้ง่าย ๆ เหลือแต่เอากาย
หยาบ ๆ คือ กายมนุษย์ไปบอกกับกายมนุษย์ด้วยกัน
เท่านั้นนะ เหลือขั้นตอนนี้ขั้นตอนเดียว อย่างนี้เอง
ถึงต้องอาศัยเด็ก ๆ หรืออาศัยคนให้เขาไปบอกบุญ
เจ้าภาพถึงจะศรัทธาเกิดปีติยินดีแล้วมาทำบุญกัน
หรือมาวัดปฏิบัติธรรม หรือมาช่วยงานจนสำเร็จ

แล้วท่านบอกต่อนะ นี่ถ้าลองให้ไปบอกบุญวัดอื่น
ดูซิ มันจะง่ายอย่างนี้ไหม แล้วจริงอย่างคุณยายว่า
อาตมาเคยถามกับหลาย ๆ คน บางครั้งไปบอกบุญที่อื่น
มันยากกว่าเยอะทีเดียว ที่ดั้นค่อเซียว เลยนึกขึ้นได้ว่า
ต้องมีเหตุอะไรสักอย่าง อย่างที่คุณยายพูดไม่ผิดว่า
คุณยายกับหลวงพ่อกำลังไปทำความสำเร็จไว้หมดแล้ว
ท่านไปปรับปรุงเหตุละเอียด ๆ เอาไว้หมดแล้ว เหลืออีก
นิดเดียวเท่านั้นที่ท่านผู้นำบุญทุกท่านจะไปคุยกับเขา
ไปชวนเขาสร้างความดี ท่านบอกว่า เรื่องนี้ยายรู้ดี
แค่หลวงพ่อบ่อยรำพึง ๆ ยายมองทะลุหมด

คุณยายเล่าอีกว่า สมัยก่อน ยายจะทำงานใหญ่ ๆ
อย่างนี้ ยายไม่เอาใจใครหรอก เอาใจคนนี้ คนโน้น
ก็หงุดหงิด เอาใจคนนั้น คนนี้ก็หงุดหงิด ยายเอาธรรมะ
เอาใจพระธรรมกายดีกว่า คือ เอาใจเข้ากลางพระธรรมกาย
อย่างนี้สบายใจ ยายก็สบายด้วย ได้บุญใส ๆ บริสุทธิ์
แล้วทุกคนเขาก็ทำงานกันอย่างสบาย ไม่ต้องกลัวว่า

วัดพระธรรมกายจะขาดคน เพราะยายเห็นในที่แล้ว คน
มาเยอะแยะไปหมด ถ้าคนนี้ไม่ทำงานก็เอาคนโน้นขึ้น
มาทำ ไม่ยากอะไร คุณยายมักจะใช้คำว่า “เสียแล้ว
เสียไป หาใหม่ดีกว่า” อย่าไปกลัวว่าวัดพระธรรมกาย
จะหมดคน ให้อยู่ในธรรมอยู่ในบุญเข้าไว้เถอะ เตียวคน
จะมาเยอะแยะจนรับไม่ไหว

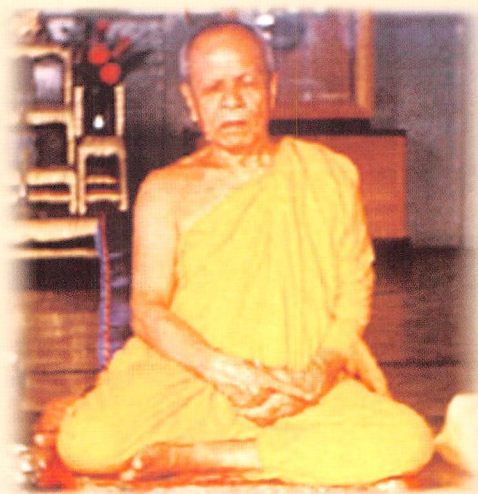
คุณยายเคยเล่าให้ฟังว่า สมัยที่คุณยายทองสุข
ลำแดงปั้น ละสังขารใหม่ ๆ หมอดูเขาเข้ามาบ้านยาย
ถามหาพี่สุขอยู่ไหม ยายบอกไม่อยู่ พี่สุขตายไปแล้ว
เขาก็ว่า ฉันเป็นหมอดู เคยมาดูลายมือให้พี่สุขบ่อย ๆ
ดูกันสนุก ๆ นะ เขาถามคุณยายว่า จะดูไหม เตียวจะดูให้
ไม่คิดสตางค์ เขาก็เอามือคุณยายมาดู พอดูเสร็จ
บอก โอ้โฮ ต่อไปนี้คนจะมาหาเยอะแยะไปหมด จะมี
บริวารเยอะแยะไปหมดเลย บริวารจะมาฟังเต็มไปหมด
พอหมอดูกลับไป คุณยายก็รำพึงกับตัวเองเล่น ๆ นะ
เออ ไฉ่หมอเอ๊ย กูอยู่คนเดียว ไม่เห็นมีใครสักคนวะ
ก็เห็นมีแต่มีงันนั่นแหละคนแรกที่มาหา

แต่จากนั้นไม่นาน ก็ค่อย ๆ มีคนทยอยมาหา
เต็มไปหมด จนล้นบ้านยาย มาทำบุญ มาให้ยายช่วย
คุมบุญไปให้ญาติที่ละโลกบ้าง ให้ท่านช่วยใช้วิชาธรรมกาย
แก้ไขโรคภัยไข้เจ็บ แก้ภัยพิบัติ อะไรต่าง ๆ นานา
จนกระทั่งพบกับหลวงพ่อัมมชโย ซึ่งตอนนั้นท่านยังไม่ได้บวช
ยังเป็นนักเรียน นักศึกษา ท่านก็มาหายาย มาเรียน
ธรรมะกับยาย แล้วก็เลยพาหลวงพ่อตตะ ซึ่งตอนนั้น
ก็ยังไม่ได้บวชเหมือนกัน พา นักศึกษามหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์มาปฏิบัติธรรมกันเต็มบ้านยาย แล้วก็มา
กันเยอะแยะจนถึงบัดนี้

คุณยายมักจะสอนอาตมาบ่อย ๆ ว่า การเกิดเป็นมนุษย์นี้มันของยากนะ กว่าที่จะเกิดเป็นมนุษย์ได้ เราเป็นมาแล้วสารพัด ไม่ว่าจะเป็นสัตว์นรก สัตว์เดรัจฉาน เปรต อสุรกาย เทวดา ๖ ชั้นฟ้า พรหม อรูปพรหม เราเกิดมาหมดแล้วทั้งนั้นทุก ๆ คน และเกิดกันมาอย่างละหลาย ๆชาติด้วย และบุญกิริยาเรามารวมกันอยู่นี้ ได้มาเกิดเป็นมนุษย์ รวมกันสร้างความคิด เป็นสิ่งที่ยากทีเดียว เพราะฉะนั้นเราต้องรู้ว่า เราเกิดมาสร้างบุญสร้างบารมีมาแก้ไขตัวของเราเอง มาเข้าถึงพระธรรมกาย แก้ไขตัวของเราให้พ้นจากบ่วงจากทาสของพญามาร และทำพระนิพพานให้แจ้ง ท่านจะสอนว่า การสร้างบารมีทั้งหลายต้องอดทน อดทนมาก ๆ ที่เดียว เหมือนอย่างยายยายจะอดทนทุกสิ่งทุกอย่าง ทนลำบากตรากตรำ ทนหิวกระหาย ทนเขาดูเขาว่าเสียดสีต่าง ๆ ยายทนหมดทุกอย่าง มุ่งหวังอย่างเดียว ยายคิดอย่างเดียว ยายจะเอาธรรมะ เอาวิชา จะเอาบุญ ยายไม่เอาเรื่องเอาราวอะไรกับใคร เพราะฉะนั้นยายถึงอยู่ได้จนบัดนี้

สมัยทำวิชาอยู่กับหลวงพ่อดาวตกน้ำก็เหมือนกัน
ยายก็ทนทุกอย่าง อยู่กับหลวงพ่อดาวตกน้ำ หลวงพ่อ
จะใช้อะไร ยายทำให้หมด จะถามอะไร ยายนั่งเข้าที่
เตรียมพร้อม ยายตอบคำถามท่านหมด แล้วก็ถูกทุกเรื่อง
บางครั้งหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ ถึงแม้หลวงพ่อก็จะยาย
ไปเผยแผ่ธรรมะที่โน่นที่นี่บ้าง ยายก็ไป ไม่เคยปฏิเสธเลย
ครูบาอาจารย์ใช้อะไร ทำหมด จนกระทั่งหลวงพ่อดาวตกน้ำ
ชมยายว่า “ลูกจันทร์เป็นหนึ่งในไม่มีสอง”

ยายบอกว่า ยายไม่อยากให้หลวงพ่อบอกว่าเป็น ไอ้ขี้ได้ เพราะฉะนั้นยายจะฝึกฝนอบรมตัวเอง เคี้ยวเชืญตัวเองว่า ต้องทำให้ได้ พยายามเคี้ยวเชืญตัวเองอย่างนี้ ไม่อยาก ให้หลวงพ่อบอกคำนี้มาใช้กับเรา

พอสิ้นหลวงพ่อดปากน้ำ คุณยายก็อยู่กับ คุณยายทองสุขมาตลอด ด้วยความคิดว่า ท่านเป็น ครูบาอาจารย์ที่สอนธรรมะให้เข้าถึงพระธรรมกายเป็นคนแรก อยากจะตอบแทนพระคุณท่านจึงช่วยอุปัฏฐากช่วยดูแล บ้านช่องให้ ดูแลอาหารการกินกวาดบ้านถูบ้าน ที่หลับ ที่นอน แม้ยามป่วยไข้ก็พาไปหาหมอ หาหูกหายา รักษาไข้ให้ ดูแลทรัพย์สินสมบัติ คุณยายบอกว่า ยายเก็บ ข้าวของให้เรียบร้อยทีเดียว แล้วก็บอกคุณยายทองสุขว่า ทรัพย์สินสมบัติที่ดูแลเก็บไว้ให้ฉัน ฉันจะไม่เอาเลยสักชิ้นเดียว ก่อนที่สุขจะตายจะให้ใครก็ให้ไปเถอะ ฉันจะไม่เอาหรือ

เพราะฉะนั้นคุณยายทองสุขถึงรักคุณยายมาก
ยายก็คิดว่า *เราจะตอบแทนพระคุณของครูบาอาจารย์
ของเราให้หมดในชาตินี้ทีเดียว จะทำทุกอย่าง ไม่เคย
ให้ครูบาอาจารย์ต้องกระทบกระเทือนใจเลย เอาอกเอาใจ
ท่านใช้คำว่า ยายจะอดทนทำไปจนกระทั่งตายจากกัน
ไปข้างหนึ่งแหละ

* อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๖

ใกล้ ๆ วันที่คุณยายทองสุขจะละโลก ท่านมักจะเรียกคุณยายว่า ก้าง ก้างเอ๋ย พอญาติตายไปแล้วจะหูกะเอาฝังไปอยู่วิมานกุด้วย คุณยายก็ยิ้มเฉย ๆ ได้ฟังแล้วยายเงิบ ยายเล่าให้อาตมาฟัง ตอนนั้นยายเงิบ ยายไม่ตอบ ท่านบอกอาตมาว่า เรื่องอะไร วิมานเราก็มีเรื่องอะไรเราต้องไปอยู่วิมานกับพี่สุข

นี่แหละคุณยาย ท่านอยู่กับใครก็เป็นที่รักของคนนั้นใคร ๆ ก็อยากจะทำเอาไปอยู่ด้วย คุณยายดูแลคุณยายทองสุขจนกระทั่งหมดลมเลย คุณยายเล่าว่า คุณยายทองสุขนอนลั่นลมบนตักท่านเลย หลังจากที่สิ้นแล้ว คุณยายก็จัดการฌาปนกิจให้เรียบร้อยหมดทุกอย่าง ทำอย่างดีที่สุดเลย พอเผาคุณยายทองสุขเสร็จแล้ว ท่านบอกว่า โอ้ ยายโล่งอกที่สุดในโลก ยายได้ตอบแทนคุณของครูบาอาจารย์หมดสิ้นเลย ใคร ๆ ก็ติยายไม่ได้แล้ว ดีใจที่สุด ยายทำหน้าที่ได้สมบูรณ์ที่สุดแล้ว

พอสิ้นคุณยายทองสุข ยายก็อยู่บ้านหลังเก่า
นั้นแหละ จนได้พบหลวงพ่อรั้มมะ เลยสร้างวัด
พระธรรมกายมา ก็เอาอีกแล้ว คุณยายบอก ต้องอดทน
เหนื่อยกันอีกแหละ เพราะว่า เราสร้างวัดบนพื้นฐาน
ที่มีเงินเพียง ๓,๒๐๐ บาท เพราะฉะนั้นก็ต้องอดทน
เก็บหอมรอมริบไปเรื่อย เหนื่อยจนกระทั่งสามารถเอาวัด
ขึ้นมาได้สำเร็จ ท่านบอกเหนื่อยมาก แต่ท่านก็ทำจนสำเร็จ
แล้วก็มีพระภิกษุสงฆ์เกิดขึ้นมากมายจนบัดนี้

ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๑๙ มีสิ่งที่คุณยายภูมิใจมาก ก็คือ ยายได้สร้างโรงครัว (อาคารยามา) สิ่งนี้เป็นสิ่งที่ คุณยายปรารถนามานานแสนนาน เพื่อให้พระมีเวลาทำ ภาวนามาก ๆ ได้ศึกษาธรรมะ ศึกษาธรรมวินัย ยายก็เลย ทำโรงครัวเหมือนอย่างวัดปากน้ำนี้แหละ เพื่อว่าในอนาคต เมื่อโรงครัวยังอยู่ ยายจะได้บุญเรื่อย ๆ แม้ยายจะละโลก ไปแล้ว โรงครัวยังทำอาหารเลี้ยงพระอยู่เรื่อย ๆ ยาย ก็ยังได้บุญเรื่อย ๆ นี่แหละเป็นความฉลาดในการหาบุญ ของท่าน

เมื่อท่านคุยกับอาตมา ท่านก็จะบอกว่า ยังไง
เมื่อยายตายไปแล้ว พระหมุ่ท่านช่วยดูโรงครัวของยาย
ด้วยนะ ยายจะได้บุญเรื่อย ๆ ท่านบอกกับอาตมาว่า
จะทำงานอะไรก็ทำไปเถอะ จะหล่อพระหรือจะทำอะไร
ก็ทำไปเถอะ แต่อย่าลืมต้องดูครัวของยายด้วยนะ

เคยถามคุณยายว่า ยายจะให้พระดูไปนานเท่าไร
ท่านก็บอกว่า เขาทำบุญฉลอง ๘๔ ปีของยาย ๘๔ ปีแล้ว
หลวงพ่อัมมะก็ยังไม่ให้ยายปลดเกษียณ ยังให้ยาย
เป็นประธานกลืนผ้าป่าเรื่อย ๆ ทุกปี ท่านยังให้ยาย
นั่งเข้าที่ตามสมบัติทุกวัน ท่านเอ็งก็แล้วกัน เอาแค่อายุ
๘๔ ปีก็พอแล้ว แล้วค่อยพักเกษียณกัน

เพราะฉะนั้นหลาย ๆ คนถามอาตมาว่า จะต้องทำครัวไปจนตายหรือ ก็มักจะบอกว่า เออ ยายให้ช่วยดูแลรับปากกับคุณยายไปแล้ว ยังไงคงต้องทำไปเรื่อย ๆ เคยถามเหมือนกันนะ ยายจะให้ครัวของยายเป็นอย่างไร นโยบายจะเอาอย่างไร ท่านมักจะบอกว่า ทำง่าย ๆ ง่ายๆ ๆ กินกันตาย ทำให้พอ ทำให้ทันก็แล้วกันกับข้าวก็นิไม่ต้องเลิศหรูมากเหมือนตามภัตตาคาร เอาแบบพื้น ๆ เราเป็นวัด เป็นนักบวช ไม่ต้องทำแข่งกับคนข้างนอก ลู่อเขาไม่ได้หรอก ยายอยู่วัดปากน้ำ ที่ครัววัดปากน้ำเขาทำอะไรมา ยายก็กินอย่างนั้นแหละ แล้วท่านก็สรุปว่าเรื่องกินเรื่องใหญ่ ถ้ามีกินแล้ว เดียวก็คุยกันรู้เรื่องจะทำงานอะไร ถ้าอึดท้องแล้ว คุยกันสบาย ๆ รู้เรื่องหมดแหละ

เวลาทำอาหารนี่นะ พระณรมีเท่าไร เลี้ยงให้หมดเลย อุบาสก อุบาสิกาที่เข้ามาถือศีล ๘ ที่วัดนี้ เลี้ยงให้หมด พวกเด็กนักเรียนที่มาช่วยงานก็เลี้ยงเขาด้วย พวกเด็กนักเรียนที่มาอบรม เลี้ยงเขาให้หมด ท่านบอกที่ให้เลี้ยงพวกนักเรียนไม่ใช่เรื่องอะไร ยายขอเถอะ เพราะว่ายายนึกถึงหลวงพ่อัมมะ ตอนท่านมาหายายใหม่ ๆ ท่านเป็นนักเรียน ร.ร. สอนกุหลาบ ทุ่งกังเกกกันปะมาเลย ไม่มีสตาจ์หอรอก เด็กนักเรียนไม่ค่อยจะมีสตาจ์เหมือนกัน ยายเลยส่งสารพวกเด็กนักเรียนเห็นแล้วนึกถึงหลวงพ่อัมมะสมัยโน้น พวกเด็กเหล่านี้ยังไม่ได้ทำมาหากินอะไร เพราะฉะนั้น มาถึงวัดเขามาช่วยงานวัด เป็นอาสาสมัคร เลี้ยงให้หมด

ญาติโยมที่มาใหม่ ๆ หรือคนที่เขามาทำบุญ
เลี้ยงให้หมด แต่คนที่เขามาเก่า ๆ แล้วท่านต้องพยายาม
ปลุกฝังให้เขาเอามาทานเอง หรือเอามาเลี้ยงพรรคพวก
ในกลุ่มบ้าง หรือไม่ก็พยายามผลักดันให้เกิดร้านอาหาร
ขึ้นมา นี่ท่านบอกนโยบายอย่างนี้จะได้ลดค่าใช้จ่าย
ของวัด

สมัยก่อน ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๒๙ อาตมายังไม่บวช
คุณยายเคยให้ทุนมาทำร้านอาหาร ให้มา ๑ หมื่นบาท
เปิดร้านอาหารสมัยโน้นตั้งชื่อว่า ร้านอาหารทิพย์
กิจการก็เจริญรุ่งเรือง ได้ปัจจัยเพิ่มมาใช้ซื้อหาอุปกรณ์
เครื่องมือเครื่องใช้ในครัว มาระยะหลังเราปรับเปลี่ยนแบบ
การบริหารงานวัดใหม่ให้ร้านอาหารอยู่นอกวัด คุณยาย
ก็ถามถึงร้านอาหารเป็นยังงัยบ้าง ไม่รู้จะตอบท่านยังงัย
ตอบไม่ถูก ได้แต่บอกว่า ถูก take over ไปแล้ว ยายก็ว่า
แล้วมันเป็นยังงัย take over

คุณยายจะพยายามหาวิธีการให้ว่า ทำยังไง
ถึงจะประหยัด ทำยังไงถึงจะลดค่าใช้จ่ายของวัดลงไปบ้าง
การสร้างโรงครัวของคุณยาย เท่ากับว่าเป็นการหาหนทาง
ที่จะเติมบุญเติมบารมีของท่านเรื่อย ๆ ท่านฉลาดที่จะหา
บุญเรื่อย ๆ ท่านบอกว่า บุญเล็กบุญน้อย ยายจะเก็บให้หมด
ท่านมักจะสอนบ่อย ๆ บุญนี้มีได้มันก็หมดได้นะ

เพราะฉะนั้นต้องทำบุญบ่อย ๆ กว่าเราจะละ
ความชั่ว มาสร้างความดีได้นี้ เราเผลอทำความไม่ดี
มาเท่าไรก็ไม่รู้ ซึ่งสิ่งไม่ดีก็คือบาปอกุศลเหล่านั้น
มันไม่ได้หายไปไหนหรอก มันเหมือนตอที่อยู่ใต้น้ำ
ถ้าน้ำลด ตอมันก็โผล่ พอตอมันโผล่มากเข้ามากเข้า
ก็เป็นอุปสรรคกับเรือที่สัญจรไปมา ซึ่งก็หมายถึงชีวิต
ของเรานั้นแหละ

ยายมีชีวิตรออยู่ริมน้ำมาตลอด ตั้งแต่เด็ก ๆ
บ้านอยู่ริมแม่น้ำนครชัยศรี มาอยู่กับหลวงพ่อดปากน้ำ
ก็อยู่ริมคลองภาษีเจริญ แม้มารออยู่วัดพระธรรมกาย
กุฏิยายก็อยู่ข้างน้ำ พอน้ำลดนี่ตอมันไหลนะ เพราะฉะนั้น
ต้องหมั่นทำบุญเยอะ ๆ เติมนุญของเราไปเรื่อย หนีตอไต้
น้ำไปให้พ้น จนกระทั่งแม่น้ำมี ก็ไม่ทำอันตรายเราได้
ทำบุญหนีบาปทั้งหลายไปให้พ้น เพราะตอไต้ น้ำนี้ มันไหล
ขึ้นมาแล้ว เป็นอุปสรรคในการสร้างบุญของพวกเรา

คุณยายมักสอนว่า อย่าประมาทเขี้ยวนะ ทำบุญ
กันไว้เยอะ ๆ อย่าลืมนำบุญมาได้ ก็หมดได้นะ ถ้าไม่หมั่น
สร้างบุญใหม่เรื่อย ๆ มัวแต่ชะล่าใจ กินบุญเก่าไปเรื่อย ๆ
ที่สุดบุญเก่าหมด ก็ตกกระป๋องเลยทีเดียวนะ หมดบุญ
บาปอกุศลก็เล่นงานเอาละทีนี้ กว่าจะโง่หัวขึ้นมา
ได้สร้างความคิดก็อีกยาวนานหมดกันเป็นชาติ ๆ เป็นกับ ๆ
กันละ พรรคพวกเขาไปกันถึงไหน ๆ แล้ว นี่ยังคลาน
กระดืบ ๆ อยู่เนี่ย

เมื่อทำบุญสร้างความดีแล้วต้อง*อธิษฐานนะ
อธิษฐานหลาย ๆ ครั้งก็ได้ ยายยังอธิษฐานดัง ๆ เลย
ยายชอบอธิษฐาน และมักจะอธิษฐานบ่อย ๆ เพราะยาย
รู้ว่า คำอธิษฐานมีผลทีเดียว สิ่งนี้จะเป็นแผนผัง
การดำเนินชีวิตของเราในอนาคต ยิ่งเราได้อธิษฐานบ่อย ๆ
ก็จะยิ่งตอกย้ำความสำเร็จ เราจะได้ล้อมคอกตัวเราเอง
ไปสู่เส้นทางของความดีให้แน่นเข้า ให้รัดกุม ให้ละเอียด
ถี่ถ้วน คำอธิษฐานจะส่งผลยิ่ง ๆ ขึ้นไป ภาพในอนาคต
ชีวิตเราจะดำเนินได้ตรงเป้าหมายที่สุดเลย ไม่ยกเยื้องไปไหน

* อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๘

เรื่องคำอธิษฐานนี้สำคัญนะ ยายตั้งความปรารถนาไว้ว่า *ยายทำบุญแล้วขอให้ได้อธิษฐานบ่อย ๆ แม้ไปในภพเบื้องหน้า ได้เกิดมาสร้างบารมี ก็ให้ได้อธิษฐานอีกให้อธิษฐานซ้ำ ๆ ได้ละเอียดลึกซึ้งยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก ให้คำอธิษฐานส่งผลศักดิ์สิทธิ์มีฤทธิ์มีเดช ให้ได้สร้างบารมีได้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป

นี้แหละ จะไปให้ถึงที่สุด ทำบุญได้ ต้องใช้บุญให้เป็น เอาบุญต่อบุญให้ได้สร้างบุญยิ่ง ๆ ขึ้นไป

คนส่วนมากทำบุญแล้วไม่ค่อยอธิษฐาน ผลบุญก็เลยส่งผลช้า และก็ส่งผลสะเปะสะปะไม่ตรงเป้า ยิ่งไปคบคนพาลเข้า เลยเอาสมบัติไปใช้สร้างความชั่วตายแล้วก็ต้องตกนรก น่าเสียดาย

ยายสร้างบุญมามาก ยายยังต้องอธิษฐานล้อมคอกตัวเองเลย เพราะเรายังไม่หมดกิเลส ภพนี้เราทำบุญมาก ภพหน้าเวลาบุญส่งผล เราก็จะมีทรัพย์สมบัติมาก มีอำนาจมาก แต่หากเราปล่อยเอาทรัพย์

* อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๘

เอาอำนาจไปใช้ในทางที่ผิด ไปใช้สร้างบาปอกุศล
ไปเบียดเบียนใคร ไปฆ่าใครเข้าละก็แย่เลย เพราะมัน
จะส่งผลในภพต่อ ๆ ไปให้มีโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียน
และอายุสั้น โอกาสสร้างบารมีก็จะน้อย

เพราะฉะนั้น ยายจะอธิษฐานบ่อย ๆ ว่า ขอให้
ข้าพเจ้าอย่าได้ไปเบียดเบียนใคร อย่าได้ไปฆ่าใคร และใคร ๆ
ก็อย่าได้มาเบียดเบียนข้าพเจ้า อย่าได้มาฆ่าข้าพเจ้าได้
ให้ข้าพเจ้ามีร่างกายแข็งแรง มีอายุยืนยาว ได้สร้าง
บารมีได้นาน ๆ ทุกภพทุกชาติ

แล้วพวกเราก็ต้องทำหน้าที่กัลยาณมิตรไปด้วย
อย่างทีหลวงพ่อัมมชโยบอกบ่อย ๆ ว่า โอกาสที่จะ
สร้างบุญของเขาจะเกิดขึ้นเมื่อเราเดินไปหาเขา ไปพูด
ไปบอก ไปชวนเขาสร้างความคิด ให้เขาได้บุญสร้าง
ลานธรรมมหารัตนนิรโรคคต เป็นสมบัติติดตัวไปในภพ
เบื้องหน้า เราเองก็จะได้ทำหน้าที่กัลยาณมิตรที่สมบูรณ์ด้วย

เพราะฉะนั้นเรื่องการสั่งสมบุญนี้แหละ คุณยาย
ถึงบอกว่า เป็นสิ่งที่ยายคิดอยู่ตลอดเวลา ยายจะเอาบุญ
ติดตัวไปให้มากที่สุด เพื่อว่าในภพเบื้องหน้าจะได้บริบูรณ์
เรายังต้องเกิดกันอีกหลายภพหลายชาติ จะได้ไม่ขัดสน
พอถึงเวลานั้นแล้วการสร้างบารมีของเราก็จะง่ายขึ้น

พวกเราเป็นลูกหลานคุณยาย ก็ต้องทำอย่าง
คุณยายนะ เราจะได้ติดตามคุณยายสร้างบารมีไปทุกภพ
ทุกชาติ トラบถึงที่สุดแห่งธรรม

